

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5398/2568

พนักงานอัยการจังหวัดทุ่งสรวง โจทก์ นางสาว ก. กับพวกโจทก์ร่วม นางสาว ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 31, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 300, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.พ.พ. มาตรา 7, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 22, ป.พ.พ. มาตรา 887

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 แยกเป็นค่าปลงศพ 269,597 บาท และค่าขาดไร้อุปกรณ์ 672,000 บาท รวมเป็นค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 941,597 บาท จำเลยชำระค่ารักษาพยาบาลแล้ว 11,559 บาท กับเงินบรรเทาความเดือดร้อนอีก 100,000 บาท จึงให้นำมาหักคงเหลือค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 จำนวน 830,038 บาท การที่โจทก์ร่วมที่ 1 ยังได้ค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทผู้รับประกันภัยตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 จำนวน 488,441 บาท และได้รับค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยขับอีก 500,000 บาท แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่นำค่าสินไหมทดแทนทั้งสองจำนวนนี้มาหักออกจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 นั้น เมื่อค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถประกอบด้วยค่าเสียหายเบื้องต้นและค่าสินไหมทดแทนเพื่อชดเชยความเสียหายใดๆ อันเกิดจากการทำละเมิด ซึ่งรวมถึงค่าขาดไร้อุปกรณ์ด้วย ซึ่งตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 31 บัญญัติว่า ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก... เมื่อบริษัทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนไปแล้วจำนวนเท่าใดให้บริษัท...มีสิทธิไล่เบี้ยได้ บ่งชี้ชัดว่าค่าเสียหายที่กำหนดไว้ในกฎหมายคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถล้วนเป็นค่าสินไหมทดแทนที่ต้องจ่ายตามสัญญาประกันวินาศภัยด้วยกันทั้งสิ้น จึงต้องนำค่าเสียหายตามกฎหมายจำนวน 488,441 บาท มาหักชำระเป็นค่าปลงศพและค่าขาดไร้อุปกรณ์ ส่วนค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยขับอีก 500,000 บาท อันเป็นความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยค่าจุนตาม ป.พ.พ. มาตรา 887 วรรคหนึ่ง กรณีต้องนำมาหักชำระด้วยเช่นกัน เมื่อค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากบริษัทประกันภัยทั้งสองแห่งมีจำนวนรวม 988,441 บาท คู่กับค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่ยังเหลืออยู่อีก 830,038 บาท แล้ว จำเลยหาต้องรับผิดชอบแก่โจทก์ร่วมที่ 1 อีกเพราะนอกจากจะเป็นการซ้ำซ้อนแล้ว ยังเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับค่าเสียหายเกินไปจากความเป็นจริง การไม่นำค่าสินไหมทดแทนที่ได้มาจากบริษัทประกันภัยดังกล่าวมาหักออกจากค่าสินไหมทดแทนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 8 จึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 43, 157 ระหว่างพิจารณา นางสาว ก. มารดาของเด็กชาย ณ. ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ และนาย ข. โดยนางสาว จ. ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้เสียหายยื่น

คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัส โดยให้เรียกนางสาวก.ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 และเรียกนาย ก.ว่า โจทก์ร่วมที่ 2 โจทก์ร่วมที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 1,500,000 บาท ส่วนโจทก์ร่วมที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันที่จำเลยทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง จำเลยให้การรับสารภาพและให้การในชั้นคดีแพ่งว่า ค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมทั้งสองเรียกร้องสูงเกินความเป็นจริง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (4), 157 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยรับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี โดยให้คุมประพฤติจำเลยไว้ 1 ปี ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ภายในเวลาที่คุมประพฤติ กับให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้ยกคำร้องในส่วนแพ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนแพ่งให้เป็นพับ โจทก์ร่วมทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 830,038 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2565 เป็นต้นไปหรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมที่ 1 ขอ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาให้จำเลยรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 แยกเป็นค่าปลงศพจำนวน 269,597 บาท และค่าขาดรายได้อุปการะจำนวน 672,000 บาท รวมเป็นเงินค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น 941,597 บาท จำเลยชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นค่ารักษาพยาบาลแล้วจำนวน 11,559 บาท กับเงินช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนอีก 100,000 บาท จึงให้นำมาหักออกจากค่าสินไหมทดแทนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนด คงเหลือค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 จำนวน 830,038 บาท คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยว่า การที่โจทก์ร่วมที่ 1 ยังได้รับค่าสินไหมทดแทนจากบริษัท ท. ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 จำนวน 488,441 บาท กับได้รับค่าสินไหมทดแทนจากบริษัท ว. ผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยขับอีกจำนวน 500,000 บาท แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่นำค่าสินไหมทดแทนทั้ง 2 จำนวนนี้ มาหักออกจากจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนอันจำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 ในส่วนที่เหลืออีก 830,038 บาท เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า สำหรับค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากบริษัท ท. ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 จำนวน 488,441 บาท นั้น เมื่อไม่ปรากฏในทางพิจารณาเกี่ยวกับวงเงินที่กำหนดไว้ตามกรมธรรม์คุ้มครอง

ผู้ประสบภัยจากรถที่มีการแยกแยะไว้เป็นประการใด ตามปกติย่อมประกอบด้วยค่าเสียหายเบื้องต้นสำหรับความเสียหายต่อชีวิตตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา 20 วรรคสอง เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าปลงศพและการจัดการศพตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวจำนวน 35,000 บาท ส่วนหนึ่ง กับค่าเสียหายส่วนที่เหลือซึ่งเมื่อพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มีได้บัญญัติไว้เฉพาะว่าเป็นความคุ้มครองความเสียหายในส่วนใด ค่าเสียหายส่วนนี้จึงถือเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อชดเชยความเสียหายใด ๆ อันเกิดจากการทำละเมิดกรณีผู้ถูกทำละเมิดถึงแก่ความตายซึ่งรวมถึงค่าขาดรายได้จากการด้วย และโดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 22 บัญญัติว่า "การได้รับชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 20 ไม่ตัดสิทธิผู้ประสบภัยที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" มาตรา 25 วรรคสอง บัญญัติว่า "ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" และมาตรา 31 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก... เมื่อบริษัทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทน...ไปแล้วจำนวนเท่าใดให้บริษัท...มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลดังกล่าว...ได้" เมื่อนำมาพิจารณาประกอบกันแล้วแสดงให้เห็นได้ว่าเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่ผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อผู้ประสบภัยได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นแล้ว ผู้ประสบภัยยังสามารถเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จากผู้ก่อความเสียหายได้อีก ขณะเดียวกับที่ความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก เมื่อบริษัทผู้รับประกันภัยได้จ่ายค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนไปแล้วจำนวนเท่าใด บริษัทก็มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลภายนอกผู้ก่อให้เกิดความเสียหายได้ด้วย บ่งชี้ชัดว่าค่าเสียหายเบื้องต้นรวมทั้งค่าเสียหายส่วนที่เกินจากค่าเสียหายเบื้องต้นที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ล้วนเป็นค่าสินไหมทดแทนที่ต้องจ่ายตามสัญญาประกันวินาศภัยด้วยกันทั้งสิ้น กรณีต้องถือเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย จึงสามารถนำค่าเสียหายทั้ง 2 ส่วนนี้จำนวน 488,441 บาท มาหักชำระเป็นค่าปลงศพและค่าขาดรายได้จากการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดให้จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 ได้ ส่วนค่าสินไหมทดแทนซึ่งโจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากบริษัท ว.. จำนวน 500,000 บาท เป็นกรณีที่ผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยผู้เอาประกันภัยขับไปก่อเหตุละเมิดชนบุตรโจทก์ร่วมที่ 1 จนถึงแก่ความตาย ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนจากการเสียชีวิตของบุตรโจทก์ร่วมที่ 1 ดังกล่าวตามวงเงินที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 อันเป็นความรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยจำเลยซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งแล้วว่าเป็นการจ่ายค่าสินไหมทดแทนในนามของผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลอีกคนหนึ่งและซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ จึงต้องถือว่าค่าสินไหมทดแทนจำนวน 500,000 บาท โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากจำเลยผ่านทางบริษัทผู้รับประกันภัยรถยนต์ของจำเลยโดยอาศัยสัญญาประกันภัยจำเลยที่จำเลยทำไว้กับบริษัทผู้รับประกันภัยนั้นแล้ว กรณีต้องนำเงินค่าสินไหมทดแทนจำนวนนี้มาหักชำระเป็นค่าปลงศพและค่าขาดรายได้จากการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดให้จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 ด้วยเช่นกัน เมื่อเงินค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากบริษัทผู้รับประกันภัยทั้ง 2 แห่ง มีจำนวนรวม 988,441 บาท จึงคุ้มกับค่าสินไหมทดแทนอันจำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ร่วมที่ 1 ในส่วนที่ยังเหลืออยู่อีก 830,038 บาท แล้ว จำเลยหาต้องชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวนนี้ให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 ด้วยตนเองอีกเพราะนอกจากจะเป็นการซ้ำซ้อนกับ

ค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับไปจากบริษัทผู้รับประกันภัยแล้ว ยังเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับค่าเสียหายเกินไปจากความเป็นจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดให้อีกด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่นำเงินค่าสินไหมทดแทนที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับจากบริษัทผู้รับประกันภัยรวมจำนวน 988,441 บาท มาหักออกจากค่าสินไหมทดแทนตามที่กำหนดในคำพิพากษาจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อนึ่ง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านาย ก.โจทก์ร่วมที่ 2 มีส่วนประมาทในเหตุเกิดขึ้นในคดีนี้ นาย ก.ย่อมมิใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ การที่ศาลล่างทั้งสองมิได้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของโจทก์ร่วมที่ 2 เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของโจทก์ร่วมที่ 2 กับให้ยกคำร้องขอให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนในส่วน of โจทก์ร่วมที่ 1 เสียด้วย นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิชัย ตัญศิริ · นนท์ ชัยปกรณ · พรหมมาศ ภูแส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th · https://www.thaideka.online/deka/5398/2568](https://www.thaideka.online/deka/5398/2568)